

lem Hr. Holger Andersen gjorde sig til Talsmand for de samme Betragtninger som det ærede Medlem Hr. Schmidt, at man skulde være bundet ved en Afgørelse, som var truffet af Rigsretten i Leipzig. Jeg kan til Nød forstaa, at det ærede Medlem Hr. Schmidt, der føler sig som Tysker, kan træde i Skranken for en saadan Tanke, men jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem Hr. Holger Andersen vil gøre det. Det forbavsede mig i høj Grad, at det ærede Medlem Hr. Holger Andersen sagde: Hvor kunde vi dog blive staaende paa det Standpunkt, vi nu stod paa, naar Rigsretten i Leipzig havde udtalt, at den Dom, som var fældet af Søndre Landsret, ikke alene stred imod, hvad der var Retspraksis i Tyskland, men at den endogsaa stred mod Ret og Billighed? Jeg har ikke læst denne Dom i Original, men jeg finder det meget underligt, hvis Rigsretten i Leipzig virkelig har udtalt sig saaledes om en Dom, som er fældet af en dansk Ret, og jeg kan ikke indse, at der er nogen som helst Grund til at lade sig paavirke af det, saa meget mere som Forholdet er det, at selv om vi har faaet en anden Ordning, end man har faaet i Tyskland med Hensyn til Markhypotekerne og i det hele taget med Hensyn til de gamle Markkapitaler, er der ikke gjort mindre for Markejerne herhjemme, end der er gjort i Tyskland, men der er gjort mere. En principiel Forskel har der været i den Praksis, man har fulgt. I Tyskland har man ladet Debitorerne bære Byrden ved den senere Markopskrivning, herhjemme derimod har man ladet hele det danske Samfund gennem det store Tilskud paa 60 Mill. Kr. bære Byrden ved, at man maatte give Markejerne en vis Affindelsessum. Hvis man i Tyskland skulde have gjort noget, der svarede til, hvad man saaledes har gjort herhjemme, maatte man, hvis man tager Befolkningstallet som Grundlag, have givet ca. 20 Milliarder Mark og vistnok mere. Men dertil kommer en Ting, som man nu er meget tilbøjelig til at glemme, fordi Marken senere blev fuldstændig værdiløs, nemlig at de danske Markejere, efter at Valutareguleringen havde fundet Sted, endnu stadig var Ejere af deres Mark. De blev ikke taget fra dem; det var ikke en Erstatning, der blev givet dem for deres Mark, men et Tilskud til Hjælp til at dække det Tab, de havde lidt, og det stod dem fuldstændig frit at gøre disse Mark nyttebringende. Jeg kender Tilfælde, hvor Markejere, efter at Valutareguleringen havde fundet Sted, ved at

købe Byeendomme, som endnu paa et meget sent Tidspunkt stod lavt i Pris, fik gjort deres Markformue uhyre værdifuld, og for dem, der ikke vilde gaa den Vej, har der, efter at Loven fik Gyldighed i Nordslesvig, været Mulighed for at sælge tyske Mark til en Kurs af 16—18 Kr. for 100 Mark — en højere Kurs tror jeg ikke, Markejerne i Tyskland i noget Tilfælde har kunnet opnaa —, og endnu saa sent som langt hen i 1921 har man i et givet Øjeblik kunnet sælge tyske Mark til en Kurs af 10. Jeg tror derfor, at vore Markejere herhjemme ikke behøver at ønske, at de havde været under de samme Forhold som de Markejere, der blev i Tyskland; de har haft bedre Kaar end Markejerne dernede, og saa meget mindre Grund er der selvfølgelig for os til at lade os paavirke af den tyske Retsopfattelse, for man kan maaske sige, at vi har ordnet det paa en anden Maade, men vi har ikke ordnet det paa en daarligere Maade for dem, der havde Markkapitalerne. Og da der nu er talt om, at den tyske Retsopfattelse skulde være afgørende for os, kunde der dog ogsaa være Grund til at nævne en Side ved den tyske Retsopfattelse, som jeg tror, vi vilde have haft meget svært ved at affinde os med. Opskrivningen af de tyske Markhypoteker er sket paa den Maade — det er slet ikke min Mening at kritisere den tyske Retsopfattelse, men jeg nævner det kun for at vise, hvilke Former det har faaet —, at man ogsaa har opskrevet Hypoteker, hvor der var sket Ejerskifte; hvor f. Eks. en Ejer havde købt en Gaard eller et Hus, hvorpaa Gælden var betalt, saaledes at der efter de bestaaende Love ikke hvilede nogen som helst Forpligtelse paa den Ejendom, har man efter Vedtagelsen af Loven om Opskrivning af Markhypoteker igen kastet en Hypotek over paa en saadan Ejendom, som en Mand havde købt, medens den var gældfri, og denne Husejer eller Ejendomsbesidder maatte saa hæfte for den Gæld, som den forrige Ejer havde haft og havde betalt. Det er for mig en saa underlig Fremgangsmaade, at jeg ikke ønsker, at vi blindt skal acceptere den tyske Retsopfattelse.

Det glædede mig i høj Grad, at det ærede Medlem Hr. Holger Andersen i Modsetning til det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen udtalte, at han mente, at Retsagen imod Cornelius Petersen var rejst ikke ud fra personlige Interesser, men ud fra en offentlig Interesse — saadan omtrent faldt hans Ord. Det glæder mig, at